

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У 3716/14
19.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Вељковић Александар, адвокат из Београда, Милешевска 20, поднетој против туженог органа Жалбене комисије Владе Републике Србије, Београд, Булевар Михајла Пупина 2, ради поништаја решења број: 119-01-144/2013-01 од 23.01.2014. године, у правној ствари оцено рада и престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 119-01-144/2013-01 од 23.01.2014. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије, Београд, Булевар Михајла Пупина 2, да тужиоцу А.А. из ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба А.А. из ..., ..., овде тужиоца, изјављена на решење Министарства привреде, Дирекције за мере и драгоцене метале, Београд Мике Аласа 14, број: 393-4/0-02-12/9 од 25.11.2013. године, а којим је, у тачки 1. диспозитива, овде тужиоцу, државном службенику распоређеном на радно место за метролошки надзор за подручје Београда, у звању саветника у Одељењу за метролошки надзор, Сектор за контролу и надзор, одређује се оцена у периоду за ванредно оцењивање 1,00 - "не задовољава", а у тачки 2. диспозитива истог решења, наведено је да именованом престаје радни однос у Дирекцији за мере и драгоцене метале, даном коначности тог решења.

У тужби поднетој Управном суду, дана 11.03.2014. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа, из свих законом прописаних разлога. Понавља жалбене наводе и поново истиче да у спроведеном поступку нису утврђене одлучне чињенице за решавање ове управне ствари, а то је, да ли је први и најважнији радни циљ, формулисан као израда "предлога измене Уверења о одобрењу типа мерила за справе за мерење течних горива", спада у круг послова из описа радног места под редним бројем 35. Унутрашњег уређења и систематизације радних места у Министарству финансија и привреде, Дирекције за мере и драгоцене

метале, 08 број: 112-01-1/210-1-2012 од 16.10.2012. године, на које је тужилац био распоређен, или радног места “метролога за запремину – координатор” под редним бројем 27. истог акта, на које тужилац није био распоређен. Самим тим, како тужилац није био распоређен на радно место под редним бројем 27., то обављање ових послова није могло да буде предмет превременог и ванредног оцењивања тужиоцевог рада, сагласно одредби члана 84а став 1. Закона о државним службеницима и одредби члана 40. став 4. Уредбе о оцењивању државних службеника. Ово посебно, јер државни службеник не може самоиницијативно да врши метролошки надзор над применом и спровођењем Закона о метрологији и других прописа у области метрологије и ванредне прегледе мерила у употреби, с обзиром да за то мора да постоји радни налог, како био зано шта, где и када прегледа, а налог од 23.04.2013. године, на који се позива првостепени орган, не садржи налог за вршење послова из описа радног места тужиоца, па ни његово поступање по том налогу није могло да буде предмет оцењивања. Код изнетог остаје непознато на основу чега је тужени орган потврдио првостепено решење, односно испитао законитост ожалбеног решења, те предлаже да суд тужбу уважи и поништи ожалбено и оспорено решење, или сам реши конкретну управну ствар у спору пуне јурисдикције, као и обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове овог спора у укупном износу од 17.870,00 динара, које је определио: за састав тужбе износ од 16.500,00 динара по АТ, и трошкове таксе за тужбу 390,00 динара и пресуду 980,00 динара.

Тужени орган је, у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби чл. 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст.1. Закона о управним споровима, Управни суд по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и доказа у списима, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одбио жалбу тужиоца и потврдио ожалбено решење од 27.12.2012. године, као правилно и на закону засновано, са позивом на одредбу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку. Образлажући своју одлуку, тужени орган је у образложењу оспореног решења цитирао одредбе чланова 16. став 1., 2., 3.; члан 140 став 1. и 4.; члан 82. став 2.; 83. став 1.; 84. став 2.; 84а, 84а став 1. и 2.; 85. став 1. и 2.; 86. став 1. и 2. и члан 87. став 3.. Закона о државним службеницима; одредбе чланова 3. став 2.; 3. став 3.; 5а став 2. и 3; члан 38. став 2.; 40. став 1., 2., 3. и 4; 41. став 1. и 2.; члан 42. став 1. и 2. Уредбе о оцењивању државних службеника, те истакао да је првостепени орган у свему правилно спровео поступак ванредног оцењивања тужиоца, сачинио извештај о ванредном оцењивању, као и постигнуте резултате у извршењу послова радног места тужиоца вредновао негативном оценом, односно оценом “не задовољава”, те како је тужилац потписао извештај о оцењивању уз коментар да прихвата оцену оцењивача и контролора, који је од стране кадровске службе Министарства привреде, Дирекције за мере и драгоцене метале, правилно проверен и правилно припремљен Извештај о ванредном оцењивању достављен директору, то је правилно по оцени туженог органа првостепени орган у поновном поступку, а у извршењу решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 119-01-127/2013-01 од 15.10.2013. године, донео ожалбено решење од 25.11.2013. године, а којим је, у тачки 1. диспозитива, овде тужиоцу, државном службенику распоређеном на радно место за метролошки надзор за подручје Београда, у звању саветника у Одељењу за метролошки надзор, Сектор за контролу и надзор, одређује се оцена у периоду за ванредно оцењивање 1,00 - “не задовољава”, а у тачки 2. диспозитива истог решења, наведено је да именованом престаје радни однос у Дирекцији за мере и драгоцене метале, даном коначности тог решења.

Међутим, по налажењу Управног суда, овакав закључак туженог орган се за сада не може прихватити као правилан и на закону заснован, а из следећих разлога:

Одредбом члана 10. став 1. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији ("Службени гласник РС", бр. 104/2009), прописано је да су руководиоци органа државне управе, јавних агенција и организација за обавезно социјално осигурање и друга овлашћена лица у тим органима, односно организацијама, у складу са законом, дужни да изврше проверу квалитета рада запослених у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог Закона, док је одредбом става 5. истог члана закона прописано да државном службенику коме у поступку оцењивања решењем буде одређена оцена "не задовољава" престаје радни однос даном коначности решења.

Одредбом члана 132. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/2005 ... 104/2009), прописано је да о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона руководиоца органа доноси решење којим утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао, као и да се против таквог решења може покренути управни спор.

Код оваквог стања ствари, тужени орган је био дужан да донесе одлуку о оцењивању државног службеника, да ту одлуку, на начин прописан Законом о државним службеницима, достави државном службенику и да тек пошто та одлука постане коначна, донесе решењем којим ће утврдити разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао.

Поред тога, оспорено решење је фактички неизвршиво у делу који се односи на престанак радног односа, јер датум престанка радног односа није диспозитивом одређен. Чињеница је да у случају када државни службеник буде оцењен са оценом "не задовољава", радни однос му престаје, по самом закону, у складу са одредбом члана 10. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији ("Службени гласник РС", бр. 104/2009), али се разлог за престанак радног односа и датум престанка радног односа морају утврдити посебним решењем, у смислу наведене одредбе члана 132. Закона о државним службеницима. Ово стога, што датум престанка радног односа није законом одређен, већ одредив, па је управо то разлог због кога је и требало донети посебно решење о престанку радног односа, пошто се претходно утврди са којим датумом је државном службенику радни однос престао, односно када је постала коначна одлука о оцењивању, а што представља будућу неизвесну околност коју треба утврдити на основу доказа о извршеном достављању решења о оцењивању.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. наведеног Закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. истог Закона.

Разматрајући захтев подносиоца тужбе, да му тужени орган накнади трошкове овог управног спора, суд је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чланова 66.; 67. и 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), сходном применом одредби чланова 151. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), јер је имао у виду да је исти имао трошкове: у висини награде адвокату у износу од 16.500,00 динара, за састав тужбе, будући да је заступан од стране пуномоћника из реда адвоката у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр.121/12), и трошкове таксе за тужбу 390,00 динара и пресуду 980,00 динара, применом тарифног броја 28. став 1. и тарифног броја 29. став 1. тачка 1. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94 и 31/09).

Како је суд наложио туженом органу да отклони повреде правила поступка на које је указао овом пресудом, то нису испуњени услови да суд уместо органа донесе одлуку како је то тужбом тужилац предложио, јер нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.04.2016. године, 21 У 3716/14

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ